

Samantha Shannon

De Mime-orde

Vertaald door Janet Limonard en Brenda Mudde

2015 Prometheus Amsterdam

Voor de strijders – en de schrijvers

Oorspronkelijke titel *The Mime Order*

© 2015 Samantha Shannon

© 2015 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Janet Limonard en
Brenda Mudde

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Foto auteur Mark Pringle

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 2259 1

*Mimespelers, als hemelgod vermomd,
Schuifelen en mompelen
Dolen rond en strompelen
Als poppen – onder het juk gekromd
Van grote, ongevormde krachten*

Vrij bewerkt naar 'Ligeia' van Edgar Allan Poe

-2059-

SECTIE I

1. DE ONDERKONING
*Haymarket Hector en zijn
geachte moller, Sneewitje*
2. *De Moeder-Overste*
3. *Mary Bourne*
4. *De Witte Binder*
5. *Ognena Maria*
6. *Springheeled Jack*

SECTIE II

1. *Jimmy de Kobold*
2. *De Glazen Hertogin*
3. *De Boekanier (Boekie)*
4. *De Lorrenbaas*
5. *De Knokkelspeler*
6. *Hellewich*

SECTIE III

1. *De Bullebak*
2. *De Prins der Rioolkruipers*
3. *De Zegsvrouwe*
4. *De Vijfde Zuster*
5. *Waarachtige Thomas*
6. *De Lichtlord (Licht)*

SECTIE IV

1. *Roodkapje*
2. *Koning Bury*
3. *De Parelkoningin*
4. *Anonymous*
5. *Don Parlevinker*
6. *De Heidense Filosoof*

SECTIE V

1. *De Ongelukkige Sylfe*
2. *De Trouwe Raaf*
3. *Lotte Waremond*
4. *De Boeman*
5. *Kaptein Klatsj*
6. *De Veerman*

SECTIE VI

1. *De Groene Ziener*
2. *De Haas*
3. *De IJzeren dame*
4. *De Bullebak*
5. *Vrouw Kolle*
6. *De Winterkoningin*

NB Een overzicht van de gerespecteerde mollers van Londen is elders
te vinden in de particuliere bibliotheek van de Spiritus Club.

Deel I

Het ongebonden zegel

Want zijn wij, Onnatuurlijken, niet in alle opzichten hun Meerdere? Want hoewel we teren op de overblijfselen van de Maatschappij, in de Goot leven en voor ons Bestaan moeten bedelen, vormt elk van ons een levende Verbinding met Gene Zijde. Wij zijn het Bewijs van een Bestaan voorbij het Uwe. Wij zijn de Katalysator van de enige echte Energie: de Ether. Wij temmen de Dood. Wij ondermijnen de Man met de Zeis.

Uit: *Over de merites van onnatuurlijkheid*
– Een onbekende schrijver

1

Uitstappen

Verhalen beginnen zelden bij het begin. In dit verhaal duik ik, als je naar het grote geheel kijkt, in feite pas aan het begin van het einde op. Het verhaal van de Refaïem en Scion begon tenslotte al een kleine tweehonderd jaar voor mijn geboorte, en voor de Refaïem zijn mensenlevens even vluchtig als een hartslag. Sommige revoluties veranderen de wereld in een dag, andere duren tientallen of honderden jaren, weer andere leveren nooit iets op. De mijne begon met een speciaal moment en een keuze. De mijne begon met de bloei van een bloem in een geheime stad op de grens tussen werelden.

Je moet maar afwachten hoe het afloopt.

Welkom terug in Scion.

..*

2 september 2059

De tien wagons van de trein waren allemaal ingericht als kleine salons, met dik rood tapijt, gepolitoerde rozenhouten tafeltjes en het anker, het teken van Scion, dat met gouddraad op alle stoelen was geborduurd. Uit een verborgen luidspreker klonk zacht klassieke muziek.

Achter in onze wagon zat Jaxon Hall, de Mime-koning van 1-4 en de leider van mijn gang van Londense zieners, met zijn handen gevouwen om de knop van zijn stok voor zich uit te staren zonder ook maar even met zijn ogen te knippen.

Aan de andere kant van het gangpad hield mijn beste vriend, Nick Nygård, zich vast aan een metalen ring die aan het plafond hing. Ik had hem een halfjaar niet gezien en als ik zijn zachtaardige gezicht zag, was

het alsof ik naar een herinnering keek. De aderen op zijn hand waren dik als koorden en zijn blik was op het dichtstbijzijnde raam gevestigd, op de noodverlichting die zo nu en dan langs flitste. Drie andere leden van onze gang hingen in hun stoelen: Danica had een hoofdwond, Nadine bebloede handen en haar broer, Zeke, hield zijn gewonde schouder stevig vast. Ons laatste groepslid, Elizah, was in Londen achtergebleven.

Ik zat apart van de rest en keek hoe de tunnel achter ons verdween. Op mijn onderarm zat een verse brandwond waar Danica de onderhuidse Scion-chip onklaar had gemaakt.

In gedachten hoorde ik nog steeds de laatste order die Warden me had gegeven: *rennen, je moet rennen, kleine dromer*. Maar waar kon Warden zelf naartoe? Rond de dichte deur op het station hadden allemaal gewapende vigils gestaan. Voor een reus bewoog hij zich als een schaduw, maar ook een schaduw kon niet door een dichte deur. Nashira Sargas, zijn vroegere verloofde en leider van de Refaïem, zou er alles aan doen om hem te pakken te krijgen.

Ergens in het duister bevond zich de goudstreng die Wardens geest met de mijne verbond. Ik liet de ether over me heen komen, maar er kwam geen reactie van de andere zijde.

De opstand kon Scion niet zijn ontgaan; er moest iets naar buiten zijn gekomen voordat het vuur de communicatiesystemen had verwoest. Een bericht, een waarschuwing, zelfs een enkel woord zou genoeg zijn geweest om Scion attent te maken op de crisis in hun kolonie. Ze zouden ons opwachten met flux en geweren en terugsturen naar onze gevangenis.

Dat konden ze natuurlijk proberen.

‘We moeten koppen tellen.’ Ik ging staan. ‘Hoe lang duurt het nog voordat we in Londen zijn?’

‘Twintig minuten, denk ik,’ zei Nick.

‘Wil ik weten waar de tunnel eindigt?’

Hij glimlachte zuinig naar me. ‘De Archon. Recht eronder ligt een station. s-Whitehall noemen ze het.’

Ik voelde een steen in mijn maag. ‘Zeg niet dat je wilt ontsnappen via de Archon.’

‘Nee. We laten de trein eerder stoppen en zoeken een andere uitweg. Er moeten nog meer stations zijn in dit netwerk. Dani zegt dat

er via de servicetunnels mogelijk zelfs een weg loopt naar de eigenlijke Underground.'

'In die servicetunnels krioelt het misschien wel van de gardisten,' zei ik, en wendde me tot Danica. 'Weet je dat zeker?'

'Ze worden niet bewaakt. Die tunnels zijn voor technici,' zei ze. 'Maar ik kan niets zeggen over de oudere tunnels. Ik betwijfel of iemand van SciORT er ooit een voet in heeft gezet.'

SciORT was de Scion-divisie voor robotica en techniek. Als er iemand iets van de tunnels afwist, waren zij het. 'Er moet een andere uitweg zijn,' drong ik aan. We zouden onherroepelijk bij de poortjes tegengehouden worden als we weer terug zouden gaan naar het hoofdnets van de Underground. 'Kunnen we de trein van route doen veranderen? Is er misschien een weg omhoog, naar straatniveau?'

'Je kunt de route niet handmatig veranderen. En ze zijn niet zo stom dat ze vanaf deze lijn een uitgang naar de straat hebben.' Danica haalde de met bloed doordrenkte lap stof van haar hoofdwond en bekeek hem. Er leek meer bloed dan stof te zijn. 'De trein is geprogrammeerd om meteen terug te gaan naar s-Whitehall. We schakelen het brandalarm in en vertrekken via het eerste station dat we kunnen vinden.'

Het leek geen verstandig idee om een grote groep mensen door de vervallen, duistere tunnel te loodsen. Ze waren allemaal zwak, hongerig en uitgeput, we moesten absoluut opschieten. 'Er moet een station onder de Tower zijn,' zei ik. 'Voor het vervoer van zieners en personeel van Scion zullen ze echt niet hetzelfde station gebruiken.'

'Dat is een heel eind lopen voor een vaag vermoeden.' Nadine deed ook een duit in het zakje. 'De Tower ligt kilometers van de Archon.'

'Ze houden zieners vast in de Tower. Het lijkt logisch dat ze daaronder een station hebben.'

'Als we ervan uitgaan dat er een station bij de Tower is, dan moeten we het inschakelen van het brandalarm heel goed plannen,' zei Nick. 'Heb jij nog ideeën, Dani?'

'Wat?'

'Hoe bepalen we waar we zijn?'

'Zoals ik al zei: ik ken dit tunnelstelsel niet.'

'Doe eens een gok.'

Het duurde iets langer dan normaal voordat ze antwoord gaf. Om haar ogen zaten blauwe plekken en builen. 'Misschien... hebben ze

markeringen aangebracht zodat de werklui de weg niet kwijtraken. Dat zie je wel vaker in tunnels van Scion. Borden waarop de afstand tot het dichtstbijzijnde station staat.'

'Maar die kunnen we niet zien vanuit de trein. Dan moeten we eerst uitstappen.'

'Precies. En we hebben naar één kans om de trein tot stilstand te brengen.'

'Ga uitzoeken hoe dat zit,' zei ik. 'Ik vind wel iets om het alarm af te laten gaan.'

Ik liet ze druk pratend achter en ging naar het volgende rijtuig. Jaxon wendde zijn hoofd af. Ik ging pal voor hem staan.

'Jaxon, heb jij een aansteker?'

'Nee.'

'Ook goed.'

De compartimenten waren verdeeld door middel van schuifdeuren. Ze konden niet helemaal worden gesloten en er zat geen kogelwerend glas in. Als we hierin vast kwamen te zitten, zou er geen uitweg meer zijn.

Een massa gezichten keek me aan; het waren de overlevende zieners, die allemaal bij elkaar gekropen waren. Ik had gehoopt dat Julian was ingestapt terwijl ik even niet oplette, maar er was taal noch teken te bekennen van mijn medesamenzweerder. Mijn hart kromp ineen van verdriet. Als hij en zijn medeperformers de rest van die nacht al waren doorgekomen, dan zou Nashira ze bij zonsopgang allemaal een kopje kleiner hebben gemaakt.

'Waar gaan we naartoe, Paige?' Dat was Lotte, een van de performers. Ze droeg nog steeds haar kostuum voor de Tweehonderdjarige Gedenkdag, de historische gebeurtenis die we kort ervoor met onze ontsnapping hadden verpest. 'Londen?'

'Ja,' zei ik. 'Maar we moeten de trein eerder laten stoppen en dan de eerste de beste uitgang nemen die we tegenkomen. We rijden in de richting van de Archon.'

Ik hoorde hun adem stokken en zag onrustige blikken heen en weer gaan. 'Dat klinkt niet erg veilig,' zei Felix.

'Het is onze enige kans. Was een van jullie wakker toen ze ons op de trein naar Sheol 1 zetten?'

'Ik was wakker,' antwoordde een wichelaar.

‘Weet jij of er een uitgang is bij de Tower?’

‘Ja, zeker weten. Ze hebben ons rechtstreeks van de cellen naar het station gebracht. Maar die route nemen we toch niet?’

‘Ja, tenzij we nog een ander station vinden.’

Ik telde de aanwezigen, die nu op gedempte toon druk met elkaar praatten. Er waren tweeëntwintig overlevenden, mezelf en de gang niet meegeteld.

Hoe moesten deze mensen in de echte wereld overleven nadat ze jarenlang als beesten waren behandeld? Sommigen zouden zich de citadel nauwelijks herinneren en door hun gangs allang vergeten zijn. Ik zette die gedachte van me af en knielde naast Michael, die een paar stoelen verderop zat, apart van de anderen. Deze lieve, zachtaardige jongen was de enige andere mens die Warden onder zijn hoede had genomen.

‘Michael?’ Ik raakte zijn schouder aan. Hij had een blos op zijn wangen en zag er bezweet uit. ‘Michael, luister. Ik weet dat dit eng is, maar ik kon je niet in Magdalen achterlaten.’

Hij knikte. Hij was niet echt doofstom, maar hij koos zijn woorden zorgvuldig.

‘Je hoeft niet terug naar je ouders, dat beloof ik je. Ik ga proberen een plek voor je te vinden waar je rustig kunt wonen.’ Ik wendde mijn blik af. ‘Als we het halen.’

Michael veegde met zijn mouw langs zijn gezicht.

‘Heb jij Wardens aansteker?’ vroeg ik fluisterend. Zijn hand verdween in de zak van zijn grijze jack en kwam weer tevoorschijn met de bekende rechthoekige aansteker. Ik nam hem aan. ‘Dank je.’

Verderop zat Ivy, de handlezer, ook alleen. Met haar geschoren hoofd en holle wangen was ze het levende bewijs van de wreedheid van de Refaïem. Haar bewaarder, Thuban Sargas, had haar als boksbal gebruikt. Iets aan haar friemelende vingers en trillende kaak zei me dat ze niet te lang alleen gelaten moest worden. Ik ging tegenover haar zitten en bekeek de bont en blauwe afdrukken die onderhuids waren verschenen.

‘Ivy?’

Ze was gekleed in een smerig geel tuniek dat los om haar schouders hing en ze gaf me een nauwelijks merkbaar knikje.

‘Je weet dat we je niet naar een ziekenhuis kunnen brengen,’ zei ik,

‘maar je moet in elk geval naar een veilige plek toe. Heb je een gang die voor je kan zorgen?’

‘Geen gang.’ Haar woorden waren nauwelijks meer dan een zucht. ‘In Camden was ik... een gootkind. Maar daar kan ik niet meer naartoe.’

‘Waarom niet?’

Ze schudde haar hoofd. Camden was een drukke marktplaats die aan weerszijden van het Grote Kanaal lag en het district in 11-4 waar de meeste zieners woonden.

Ik legde de aansteker op het glanzende tafeltje en vouwde mijn handen. Onder mijn nagels zaten oude rouwranden.

‘Is daar helemaal niemand die je kunt vertrouwen?’ vroeg ik rustig. Ik wilde niets liever dan haar een veilige plek bieden, maar dat kon niet bij Jaxon, want die wilde geen vreemden in zijn onderkomen – en al helemaal niet nu ik niet met hem mee terug wilde – maar op straat zouden deze zieners niet lang overleven.

Haar vingers klemden zich nog vaster om haar armen, streelden ze en grepen ze weer vast. Na een lange stilte zei ze: ‘Er is wel iemand: Agatha. Ze werkt in een winkeltje in de markthal.’

‘Hoe heet het?’

‘Gewoon Agatha’s Boutique. Ze heeft me al een tijdje niet gezien, maar ze wil vast wel voor me zorgen.’ Uit haar onderlip sijpelde bloed.

‘Oké.’ Ik stond op. ‘Ik zal iemand met je meesturen.’

Haar diepliggende ogen waren op het raam gericht en keken ver weg. Ik kreeg buikpijn bij het idee dat haar bewaarder misschien nog in leven was.

De deur schoof open en de vijf anderen kwamen binnen. Ik pakte de aansteker en liep naar hen toe om ze te begroeten. ‘Dat is de Witte Binder,’ fluisterde iemand. ‘Van 1-4.’ Jaxon stond achteraan met zijn hand om de knop van zijn wandelstok. Zijn zwijgen was onheilspellend, maar ik had geen tijd voor spelletjes.

‘Hoe kent Paige hem nou weer?’ Weer angstig gefluister. ‘Je denkt toch niet dat ze...’

‘We zijn er klaar voor, Dromer,’ zei Nick.

Die naam zou hun vermoeden bevestigen. Ik richtte me op de ether zo goed als ik kon. In mijn etherbereik wemelde het van de droombeelden, als een krioelende bijenkorf. We bevonden ons pal onder Londen.

‘Alsjeblieft.’ Ik gooide Nick de aansteker toe. ‘Aan jou de eer.’

Hij hield hem omhoog bij de brandmelder en klikte hem open. Binnen een paar tellen kleurde de melder vuurrood.

‘Noodsituatie,’ zei de stem van Scarlett Burnish. ‘Er is brand waargenomen in de achterste wagon. De deuren worden gesloten.’ De deuren van de laatste wagon klikten dicht en er klonk een laag en dreunend geluid toen de trein glijdend tot stilstand kwam. ‘Begeef u naar de voorkant van de trein en neem daar plaats. Er is een reddingsteam onderweg. Verlaat de trein niet. Probeer niet deuren en ramen te openen. Gebruik het schuifmechanisme als extra ventilatie gewenst is.’

‘Je kunt het systeem niet lang voor de gek houden,’ zei Danica. ‘Als het merkt dat er geen rook vrijkomt, gaat de trein weer rijden.’

Aan het eind van de trein bevond zich een klein balkon met een reling. Ik gooide mijn benen eroverheen. ‘Geef me een zaklantaarn,’ zei ik tegen Zeke. Hij gaf me de lamp aan en ik richtte de straal op de rails. ‘Ernaast is ruimte om te lopen. Weet jij hoe je de spoorrails kunt uitschakelen, Furie?’ Ik was automatisch op haar syndicaatsnaam binnen overgeschakeld. Die hoorde bij de manier waarop we zo lang in Scion hadden overleefd.

‘Nee,’ zei Danica. ‘En er bestaat grote kans dat we hier beneden zullen stikken.’

‘Geweldig. Dank je.’

Ik hield de derde rail, waar stroom op stond, bezorgd in de gaten, liet de reling los en liet me op het grindbed zakken. Zeke hielp de overlevenden naar beneden.

We liepen in een lange rij achter elkaar aan en hielden flink afstand tot de rails en de bielzen. Mijn vieze witte laarzen kraakten op het grind. De tunnel was groot, koud en donker in de grote ruimtes tussen de veiligheidsbakens, en hij leek zich oneindig voor ons uit te strekken. Samen hadden we vijf zaklantaarns, en bij één daarvan was de batterij bijna leeg. Mijn ademhaling galmde in mijn oren. Ik voelde hoe kippenvel zich over mijn armen verspreidde. Ik hield mijn handpalm tegen de muur gedrukt en concentreerde me op de taak mijn voeten goed neer te zetten.

Na tien minuten begonnen de rails te trillen en drukten we ons tegen de muur. De nu lege trein die we vanuit onze gevangenis hierheen hadden meegenomen, kwam met een noodvaart voorbij racen in een streep van metaal en licht, op weg naar de Archon.

Tegen de tijd dat we een sein hadden bereikt, waarop een enkel groen licht brandde, trilden mijn benen van vermoeidheid.

‘Furie,’ riep ik, ‘weet jij hier iets van?’

‘Het betekent dat het spoor voor ons vrij is en dat de trein geprogrammeerd was om bij de tweede splitsing naar rechts te gaan,’ zei Danica.

De aftakking naar links was geblokkeerd. ‘Zullen wij dan de eerste maar nemen?’

‘We hebben niet veel keus.’

Na de bocht werd de tunnel breder. We zetten het op een rennen. Nick droeg Ivy, die zo zwak was dat het me verbaasde dat ze de trein überhaupt gehaald had.

De tweede tunnel was verlicht met witte lampen. Op een van de biezen was een smerig bordje bevestigd: WESTMINSTER 2500 M. De eerste tunnel gaapte ons tegemoet, zwarter dan zwart, met erin een bord waarop stond: TOWER 800 M. Ik drukte mijn wijsvinger tegen mijn lippen. Als er een brigade op het perron van Westminster klaarstond, was die inmiddels verblijd met een lege trein. Misschien liepen ze al wel in de tunnels.

Er schoot een kleine bruine rat tussen ons door. Michael deinsde even terug, maar Nadine bescheen hem met haar zaklantaarn. ‘Ik vraag me af waar die van leven.’

Daar zouden we uiteraard nog wel achter komen. We zagen steeds meer ratten en het geluid van klapperende tanden galmde door de tunnel. Zekes hand trilde toen de straal van de zaklantaarn een lijk onthulde waar de ratten de laatste restjes vlees afknaagden. Het dode lichaam was gekleed in de armoedige vodden van een harlie, en de ribbenkast was duidelijk meer dan eens door een trein overreden.

‘Zijn hand ligt op de derde rail,’ zei Nick. ‘De arme sloeber moet hier zonder zaklantaarn hebben rondgelopen.’

Een van de zieners schudde haar hoofd. ‘Hoe is het hem gelukt om in z’n eentje zo ver te komen?’

Ik hoorde iemand onderdrukt snikken. Hij had het bijna gered, deze harlie die aan zijn gevangenis was ontsnapt.

Eindelijk trof het licht van de zaklantaarns een perron. Ik stapte over de rails en hees mezelf omhoog; mijn spieren trilden toen ik mijn zaklantaarn op ooghoogte hield. De straal sneed door de allesoverheer-

sende duisternis en er werden witte muren, een ontsmettingsproeier en een voorraadhok vol met opklapbare brancards zichtbaar: het evenbeeld van het ontvangststation aan het andere eind van de lijn. De vieze lucht van waterstofperoxide maakte dat mijn ogen gingen tranen. Dachten die lui soms dat wij de pest verspreidden? Wasten ze hun handen met bleekwater als ze ons eenmaal in de trein hadden gedumpt, bang dat helderziendheid misschien besmettelijk was? Ik kon mezelf bijna zien liggen: vastgebonden op een brancard, geteisterd door fantasma-gorie en ruw behandeld door dokters in witte jassen.

Met de zaklantaarns onderzochten we alle hoeken en gaten, maar er was nergens een bewaker te bekennen. Aan de muur was een enorm bord bevestigd: een rode diamant die door een blauwe balk in tweeën werd gespleten, met in grote witte letters de naam van het station.

TOWER OF LONDON

Ik had geen kaart nodig om te weten dat de Tower geen officieel metrostation was.

Onder het grote bord hing een kleiner bordje. Ik boog me voorover en blies het stof van de gegraveerde letters. Er stond PENTADLIJN. Op een kaart waren vijf geheime stations onder de citadel ingetekend. In piepkleine lettertjes stond erbij dat de stations tijdens de aanleg van de Metropolitan Railway waren gebouwd, de oude naam voor de tegenwoordige Londense Underground.

Nick kwam naast me staan. 'Hoe hebben we dit kunnen laten gebeuren?' mompelde hij.

'Sommigen van ons worden jaren gevangen gehouden in de Tower voordat ze hiernaartoe worden gebracht.'

Hij kneep zachtjes in mijn schouder. 'Weet je nog dat je hiernaartoe werd gebracht?'

'Nee. Ze hadden me gefluxt.'

Een vlaag piepkleine vlekjes schoot voor mijn ogen langs. Ik legde mijn vingers op mijn slaap. De amarant die Warden me had gegeven had de meeste schade aan mijn droombeeld hersteld, maar ik had nog steeds een vervelend gevoel in mijn hoofd en van tijd tot tijd haperde mijn zicht.

'We moeten verder,' zei ik toen ik de anderen het perron op zag klimmen.

Er waren twee uitgangen: een grote lift, groot genoeg om meerdere brancards tegelijk te vervoeren, en een zware metalen deur met het opschrift NOODUITGANG. Nick deed hem open.

‘We nemen dus de trap,’ zei hij. ‘Kent iemand de plattegrond van het Tower-complex?’

Het enige herkenningspunt dat ik kende was de White Tower, het centrum van het gevangeniscomplex dat werd gerund door een elite-korps van beveiligers, de zogenaamde Buitengewone Garde. Binnen het syndicaat noemden we ze raven: wrede, in het zwart geklede vigils die over een oneindig aantal martelmethoden beschikten.

‘Ik ken het.’ Nell stak haar hand op. ‘Een gedeelte ervan.’

‘Hoe heet je?’ vroeg Nick.

‘9. Ik bedoel Nell.’ Ze leek wel zoveel op mijn vriendin Liss dat ze, gekleed in het speciale kostuum en met een masker op, de Toezicht-houder om de tuin had kunnen leiden. Zij had ook zwart krullend haar en dezelfde sierlijke bouw, maar ze had een harder gezicht dat lijnen vertoonde. Haar huid had een diepe olijfbruine kleur en terwijl Liss kleine en heel donkere ogen had gehad, waren Nells ogen helder blauwgroen van kleur.

Nick vroeg vriendelijk: ‘Kun je ons vertellen wat je weet?’

‘Het is tien jaar geleden. Misschien is het intussen veranderd.’

‘Iets is beter dan niets.’

‘Bij een paar van ons hadden ze geen flux gebruikt,’ zei ze. ‘Ik deed net alsof ik bewusteloos was. Als die trap bij de liftdeuren uitkomt, denk ik dat we recht achter de Traitors’ Gate staan, maar die zal wel op slot zitten.’

‘Ik red me meestal wel met sloten.’ Nadine hield een leren zakje met lopers omhoog. ‘En met raven, als ze een potje willen vechten.’

‘Niet zo stoer, graag. We gaan niet vechten.’ Nick keek omhoog naar het lage plafond. ‘Met hoeveel zijn we, Paige?’

‘Achtentwintig,’ zei ik.

‘We kunnen ons het beste in kleine groepjes verplaatsen. Wij kunnen voorop gaan met Nell. Binder en Diamant, kunnen jullie opletten dat...’

‘Je denkt toch niet dat je de vrijheid kunt nemen om mij orders te geven, Visioen?’ zei Jaxon tegen Nick.

In de warboel bij het uitstappen en het zoeken naar het perron had

ik hem nauwelijks gezien. Hij stond in de schaduw met zijn handen op zijn stok, rechtop en stralend als een pas aangestoken kaars.

Ik zag de spieren in Nicks kaak trekken. 'Ik vroeg je om hulp,' zei hij.

'Ik blijf hier staan totdat jullie de weg voor me hebben gebaand,' zei Jaxon misprijzend. 'Maken jullie je handen maar vuil aan het plukken van de raven.'

Ik nam Nick bij de arm. 'Ja, stel je voor, Jaxon en vuile handen,' foeterde hij, net niet hard genoeg dat Jaxon het kon horen.

'Ik pas wel op ze,' zei Zeke. Hij had de hele treinreis geen woord gezegd. Met zijn ene hand hield hij zijn schouder omklemd, de andere was verbonden tot een grote witknokkelige vuist.

Nick slikte een keer en vroeg toen aan Nell of ze hun de weg wilde wijzen.

Gedrieën lieten we de gevangenen achter en volgden Nell een steile wenteltrap op. Ze was zo snel als een hinde en het kostte me moeite haar bij te houden. De spieren in mijn benen stonden in brand. Onze voetstappen klonken veel te hard en echoden aan alle kanten om ons heen. Achter me greep Nadine Nicks elleboog vast toen die struikelde.

Boven aan de trap vertraagde Nell haar pas en opende een andere deur op een kiertje. Het gehuil van de sirenes van de burgerbescherming in de verte spoelde de gang binnen. Als ze doorhadden dat we vermist werden, zou het slechts een kwestie van tijd zijn voordat ze ons hadden gelokaliseerd.

'De kust is veilig,' fluisterde Nell.

Ik haalde mijn jachtmes uit mijn rugzak. Door vuurwapens te gebruiken zouden alle raven uit de toren als vanzelf tevoorschijn komen. Achter me pakte Nick een klein, grijs apparaatje en drukte een paar toetsen in.

'Kom op, Elizah,' mompelde hij. '*Jävla telefon...*'

Ik keek hem even aan. 'Stuur haar een foto.'

'Dat heb ik al gedaan. We moeten weten hoe lang het gaat duren.'

Zoals Nell al had gezegd, lag de toegang tot de trap tegenover de lift die buiten gebruik was. Aan de rechterkant bevond zich een muur met grote stenen die met cement was afgestreken, en links bevond zich onder een prachtige stenen boog Traitors' Gate: een sobere zwarte poort met een getraliede lunet die in de tijd van de monarchie als ingang werd gebruikt. We zaten hier laag, te laag om door de bewakers

te worden opgemerkt. Achter de poort lag een met korstmos begroeide stenen trap met een smalle opgang voor brancards.

De maan verlichtte het weinig wat ik van de White Tower kon zien. Tussen de hoofdtoren en de poort stond een hoge muur, waar we ons achter konden verschuilen. Vanuit een klein torentje scheen een krachtig zoeklicht en de sirenes loeiden onafgebroken. In Scion betekende dat dat er een groot veiligheidsprobleem was.

‘Daar wonen de bewakers.’ Nel wees naar de hoofdtoren. ‘De zieners zitten gevangen in de Bloody Tower.’

‘Waar gaat die trap naartoe?’ vroeg ik.

‘Naar het geheime deel van de toren. We moeten opschieten.’

Terwijl ze dat zei kwam een groep raven het pad recht tegenover de poort op lopen. We drukten ons tegen de muren. Op Nicks slaap trilde een zweetdruppel. Als ze zagen dat de poort dichtzat, zouden ze die misschien niet controleren.

Het geluk was met ons: de raven liepen door. Toen ze uit het zicht verdwenen waren, duwde ik mezelf met trillende armen op. Nell liet zich zachtjes vloekend op de grond glijden.

Boven de plek waar we verstopt zaten, sloten nieuwe sirenes zich bij het bestaande waarschuwend geloei aan. Ik probeerde vergeefs de poort open te doen. De kettingen werden door een hangslot bij elkaar gehouden. Nadine zag het ook, ze duwde me opzij en pakte een kleine schroevendraaier uit haar gordel. Ze liet hem in de onderste helft van het sleutelgat glijden en pakte vervolgens een zilveren loper.

‘Dit zou nog wel eens een hele tijd kunnen duren.’ Ze was moeilijk te verstaan met al het lawaai. ‘De stiften zijn nogal roestig.’

‘Maar we hebben juist níet veel tijd.’

‘Ga maar gewoon naar de anderen.’ Nadine hield haar blik strak op het hangslot gericht. ‘We moeten bij elkaar blijven.’

Ondertussen fluisterde Nick zachtjes in de telefoon. ‘Muze?’ Hij praatte zachtjes met Elizah. ‘Ze komt zo snel ze kan,’ zei hij tegen mij. ‘Ze stuurt de gauwdieven van Spring-heeled Jack om ons te helpen.’

‘Hoe lang gaat dat duren?’

‘Tien minuten. De gauwdieven kunnen er iets eerder zijn.’

Tien minuten was te lang.

De zoeklichten bewogen boven ons hoofd heen en weer en verkenden het meest geheime deel van de toren. Nell deed een pas achteruit

en kneep haar ogen tot spleetjes tegen het felle licht. Ze drukte zich in de hoek en vouwde haar armen voor haar borst.

Ik liep heen en weer tussen de muren en inspecteerde elke steen. Als de raven het complex gingen controleren, zou het niet lang duren voordat ze terug waren. Voor die tijd moesten we het hek openen, de gevangenen weg zien te krijgen en het hangslot weer op zijn plaats hangen. Ik duwde mijn vingers in de gleuf tussen de liftdeuren en probeerde ze open te wrikken, maar ze gaven geen centimeter mee.

Niet ver bij mij vandaan pakte Nadine een andere loper. Ze moest onder een rare hoek werken, omdat het hangslot aan de andere kant van het hek hing, maar ze had een vaste hand. Zeke kwam het trappenhuis uitlopen met een kudde nerveuze gevangenen achter zich aan. Ik gebaarde dat hij moest blijven waar hij was en schudde mijn hoofd.

Het slot van het hek sprong open; het was Nadine gelukt. We hielden haar de zware kettingen van de spijlen te halen en pasten op dat we niet te veel lawaai maakten; samen duwden we de Traitors' Gate open. Het hek schuurde over het grind en de scharnieren knarsten omdat ze zo lang niet waren gebruikt, maar het geluid werd overstemd door de gillende sirenes. Nell rende de trap op en wenkte ons.

‘Ze hebben alle uitgangen geblokkeerd,’ zei ze, toen ik dicht bij haar was. ‘Dat hangslot is hier de enige zwakke plek. We moeten over de zuidmuur zien te klimmen.’

Klimmen. Mijn forte. ‘Visioen, roep de anderen,’ zei ik. ‘Bereid je voor op een sprintje.’

Ik bukte me en ging de trap op, met mijn revolver in beide handen geklemd. Een volgende trap voerde me omhoog naar een van de torens die links en rechts van de overdekte galerij stonden. Met een kleine sprong zouden we tussen de kantelen op de aangrenzende muur kunnen landen, die veel lager was dan ik had verwacht. Scion verwachtte duidelijk niet dat zienden, in het zeldzame geval dat ze uit de Bloody Tower ontsnapten, zo ver zouden komen. Ik gebaarde naar Nick dat hij de anderen moest halen en liep toen soepel de tweede trap op, terwijl ik in de schaduw bleef. Toen ik bij de opening tussen de twee kantelen kwam, werd ik even door emoties overmand.

Daar was het dan: Londen.

Achter de muur liep een steile kade naar de Theems. Links lag de Tower Bridge. Als we naar rechts gingen, zouden we ons ongezien

over het complex kunnen verplaatsen en de grote weg bereiken. Nick haalde een klein zakje met magnesium uit zijn jaszak en wreef het poeder tussen zijn handen.

‘Ik ga als eerste,’ mompelde hij. ‘Jij helpt de anderen naar beneden. Elizah wacht op de weg.’

Ik keek naar de brug, op zoek naar scherpschutters. Die waren er niet, maar ik voelde wel de aanwezigheid van drie droombeelden.

Nick wurmde zich tussen de twee kantelen en pakte er, met zijn gezicht naar de muur, met elke hand een vast. Zijn voet zocht houvast op de stenen, waardoor er kleine stukjes afbraken. ‘Voorzichtig,’ zei ik, hoewel dat eigenlijk niet nodig was. Nick kon beter klimmen dan lopen. Hij glimlachte even naar me voordat hij zich liet zakken; hij liet zich de laatste meter vallen en ging meteen op zijn hurken zitten.

Het gaf me een akelig gevoel dat de muur zich nu tussen ons in bevond.

Ik stak mijn hand uit naar de eerste gevangene. Daar kwamen Michael en Nell aan, die Ivy ondersteunden. Ik pakte haar bij haar ellebogen en leidde haar naar de kantelen.

‘Hierheen, Ivy.’ Ik deed Nicks jas uit en knoopte die om haar heen; ik had nu alleen de overblijfselen van mijn witte jurk nog aan. ‘Pak mijn handen vast.’

Met Michaels hulp lukte het me Ivy over de muur te krijgen. Nick pakte haar bij haar magere heupen en droeg haar naar het grasveld. ‘Michael, breng de gewonden snel hiernaartoe,’ zei ik, op een strenge toon dan de bedoeling was. Hij liep naar Felix, die hinkte.

Één voor één klommen ze over de muur: Ella, Lotte, daarna een verwarde kristallezer en een wichelaar met een gebroken pols. Ze bleven allemaal staan waar ze terecht waren gekomen en werden bewaakt door Nick met zijn pistool. Ik stak mijn hand uit naar Michael, die opzij werd geduwd door Jaxon. Die gooide eerst zijn stok over de muur, klom soepel op de kantelen en boog zich toen voorover om iets in mijn oor te fluisteren.

‘Je hebt nog één kans, *o my lovely*. Kom terug naar Dials, dan vergeet ik wat je in Sheol 1 hebt gezegd.’

Ik keek strak voor me uit. ‘Dank je, Jaxon.’

Hij sprong met zo’n elegantie van de kantelen af dat hij bijna leek te glijden. Ik keek om naar Michael. Uit de snee in zijn gezicht sijpelde bloed langs zijn hals en doorweekte zijn shirt.

‘Toe maar.’ Ik greep zijn polsen. ‘Je moet alleen niet naar beneden kijken.’

Met zijn vingers om mijn armen gekneld lukte het Michael om een been over de muur te slaan.

Ik hoorde Nell naar adem happen. Door haar broekspijp welde een langwerpige bloedvlek op en haar vingers zaten onder het bloed. Ze keek me aan met grote ogen van angst. Ik voelde een siddering door me heen gaan.

‘Ga liggen!’ schreeuwde ik boven het geloei van de sirenes uit. ‘Liggen! Nú!’

Er was niet eens genoeg tijd om daar gehoor aan te geven. Een kogelregen boorde zich door de rij gevangenen op de trap.

Lichamen vielen kronkelend en sidderend neer. Er klonk een doordringend gekrijs. Michaels pols gleed uit mijn hand. Ik wierp me op de grond achter de balustrade en bedekte mijn hoofd met mijn armen.

Ze wilden ons koste wat kost omsingelen: schiet om te doden, stel geen vragen.

Onder me hoorde ik Nick mijn naam brullen. Hij schreeuwde dat ik daar weg moest, moest springen, maar ik was verlamd van schrik. Mijn waarneming vernauwde zich totdat ik me alleen nog bewust was van mijn eigen hartslag, mijn oppervlakkige ademhaling en het gedempte geluid van de kanonnen. Plotseling werd ik opgetild door een paar armen, ze trokken me over de muur en ik viel naar beneden.

Ik kwam keihard plat op mijn voeten terecht, wat pijn deed tot in mijn heupen, en werd nog een heel eind naar voren gelanceerd. Met een doffe klap landde er nog iemand grommend van pijn naast me. Het was Nell, met opeengeklemd kaken.

Ze sleepte zich voort over de grond, stond toen op en hinkte weg zo snel ze kon. Ik kroop in dezelfde richting, totdat Nick mijn arm om zijn nek legde. Ik draaide me van hem af.

‘We moeten hen helpen...’

‘Paige, kom op!’

Het was Nadine gelukt om over de muur te klimmen, maar de twee anderen klauterden nog over de kantelen. Een nieuwe kogelregen zorgde ervoor dat de overlevenden alle kanten op vluchtten. Danica en Zeke sprongen naar beneden en vormden twee silhouetten in het schitterende maanlicht.

Ik voelde de sluipschutter boven ons. Een vluchtend amaurotisch meisje werd geraakt en viel neer; haar schedel opengereten als zacht fruit. Michael struikelde bijna over haar lichaam. De sluipschutter zag het en richtte haar geweer op hem.

Elke zenuw in mijn lichaam stond in brand. Ik worstelde mijn arm los uit Nicks greep, en met het allerlaatste restje kracht dat ik nog in me had, wierp ik mijn geest naar haar toe en brandde dwars door haar droombeeld. Daarmee liet ik haar geest naar de ether en haar lichaam over de balustrade verdwijnen. Toen haar lege lichaam het gras raakte, sprong Michael over de muur naar de oever van de rivier. Ik schreeuwde keihard zijn naam boven de sirenes uit, maar hij was weg.

Mijn voeten bewogen zich sneller dan mijn gedachten. De barsten in mijn droombeeld werden steeds groter, als verse open wonden.

We waren nu dicht bij de weg, steeds dichterbij, we waren er bijna. Daar waren de straatlantaarns al. De kanonnen op de toren bulderden. Plotseling klonk het gebrul van een auto en de blauwige gloed van koplampen. Leer onder mijn handen. Een auto. Kanonskogels. Een hoge toon. De hoek om, over de brug. En toen verdwenen we in de citadel, als een stofwolk in de schaduw, en lieten de sirenes jankend achter.